

[Cat/Cast] Valoración de los resultados electorales del 21D

ENDAVANT :: 02/01/2018

El independentismo ha sido capaz de resistir esta ofensiva y obtener una segunda victoria electoral consecutiva en unas elecciones autonómicas

Valoració dels resultats electorals del 21D

El govern espanyol va convocar les eleccions autonòmiques amb l'objectiu de derrotar electoralment l'independentisme i substituir el govern autonòmic per un nou govern format per partits d'àmbit espanyol. Amb els resultats a la mà, el govern espanyol ha fracassat.

L'independentisme ha estat capaç de resistir aquesta ofensiva i obtenir una segona victòria electoral consecutiva en unes eleccions autonòmiques, que es sumen a la victòria social i electoral del referèndum de l'1 d'octubre.

Com materialitzem la República?

Ara bé, l'independentisme continua tenint el mateix problema que es va plantejar el 27 d'octubre. Malgrat que hi hagi una majoria social contrastada partidària del projecte independentista, no hi ha la suficient correlació de forces, ni respecte l'estat ni en el sí de l'independentisme, per a poder transformar aquestes victòries electorals i aquesta majoria social en una república independent.

Els resultats electorals han premiat, en el sí de l'independentisme, la candidatura de Carles Puigdemont. Per tant, és ell a qui pertoca donar resposta a com es pretén materialitzar la República. És ell qui ha d'explicar quines estratègies proposa per a capgirar la correlació de forces que actualment impedeix materialitzar la República. És ell qui ha de respondre amb sinceritat si pretén mantenir una via unilateral per materialitzar la República o bé la seva estratègia passa per gestionar l'autonomia i mantenir l'enfrontament polític amb l'estat en vista a forçar un procés de negociació. És ell qui ha de respondre amb sinceritat si planteja que el procés constituent només es pot fer amb posterioritat a la ruptura o bé es vol convertir el procés constituent en un debat polític col·lectiu sense traducció efectiva directa en el marc d'una gestió autonòmica. Ja no val demanar confiança cega a un poble que ha posat el seu cos per a defensar els seus drets fonamentals.

Per tant, considerem que parlar de «govern republicà» sense tenir aquestes respostes és un error i és tornar a caure en la trampa emocional que explota les pors de l'independentisme a través de l'espantall del fracàs per culpa de «manca d'unitat». Creiem que l'esquerra independentista només pot afrontar el debat sobre el «govern republicà» un cop tingui resposta sobre quina és l'estratègia que planteja Carles Puigdemont, de forma pública i transparent, evitant el secretisme dels últims temps i les decisions a porta tancada a Palau que han portat a xantatges i a disjuntives entre el "tot o res".

Els resultats des d'una òptica d'esquerres

Els resultats electorals no permeten mostrar la dimensió real de la voluntat de canvi social en un sentit d'esquerres, ja que aquest no s'ha traduït automàticament en un vot a opcions que tinguessin un programa explícit de canvi social. Així, bona part dels votants d'ERC i JxCAT han assumit un discurs antioligàrquic i una crítica a la UE estranyes a aquestes dues tradicions polítiques. De la mateixa manera, Ciutadans ha silenciats completament el seu programa neoliberal per a presentar-se com el vot útil i circumstancial per aturar la independència.

Sí que és evident que amb els resultats electorals la capacitat de fer valdre els plantejaments d'esquerres en el debat parlamentari quedaran tocades, però l'experiència dels darrers cinc anys ens demostra que aquesta capacitat depèn molt més de la conflictivitat que es pot generar al carrer que no pas de la correlació de forces parlamentàries. Els decrets i lleis suspeses pel TC sobre pobresa energètica, habitatge, fracking o impostos a les nuclears van ser emeses en la legislatura 2012-2015, quan el pes determinant de l'esquerra al parlament era menor però la mobilització al carrer era molt major.

Pel que fa als resultats electorals de Ciutadans, constatem la capacitat d'una opció impulsada pels mitjans de comunicació per a captar vot de dretes i d'esquerres, en zones riques i zones pobres, en base a la capitalització de la identitat nacional espanyola.

La candidatura de Ciutadans ha recollit un vot que difícilment haguessin recollit conjuntament PSOE i PP amb tota la motxilla que porten després de nou anys de crisi. Aquest triomf creiem que es basa sobre dos factors, i en cap d'ells existeix una recepta màgica per a revertir-lo. D'una banda, la potència i l'arrelament de la identitat nacional espanyola entre amplis sectors de la població catalana. De l'altra, la dificultat de penetració dels discursos d'esquerres en un context de desaparició o minorització de les organitzacions populars a les zones metropolitanes de classe treballadora. Aquests dos factors, que als Països Catalans sota administració espanyola està capitalitzant actualment Ciutadans, són similars a processos que es viuen en altres països europeus i als quals l'esquerra catalana sovint hem prestat poca atenció.

Rebutgem frontalment el discurs que culpabilitza l'independentisme, i en especial la CUP, de la pujada de Ciutadans. I rebutgem igualment la tesi que si no hi hagués obert el conflicte nacional les forces d'esquerres haguessin estat les clares vencedores de les eleccions. Creure això és en primer lloc negar cap opció a un programa de ruptura -que sempre genera fortes oposicions en contra, i molt sovint provinents d'una part de les classes populars-. I en segon lloc, és tancar els ulls davant l'evidència que després de l'experiència grega d'estiu de 2015 els programes polítics de l'esquerra sobiranista tenen unes enormes dificultats per a generar adhesions i credibilitat.

En aquesta conjuntura, els resultats electorals tornen a demostrar la necessitat que el projecte de República compti amb un programa clar de millora de les condicions materials de vida. Només des d'una proposta política clara i concreta que abordi temes estructurals com els serveis públics, les pensions, l'habitatge, els salaris i les condicions de treball des d'un punt de vista de recuperació de les sobirania serà possible trencar els dics de contenció que les diferents cares de l'espanyolisme han sabut posar a l'expansió del

projecte independentista.

Valoració dels resultats electorals de la CUP-Crida Constituent

Els resultats electorals que hem obtingut la CUP-Crida Constituent són uns mals resultats electorals. Ho són perquè la nostra posició determinant en l'articulació de majories parlamentàries ha perdut força i ventall de possibilitats. I ho són perquè no hem pogut arribar a nous segments d'electorat situats fora del bloc independentista. Assolir aquests dos objectius era molt important per a capgirar la correlació de forces, concretar la ruptura i materialitzar la República de l'1 d'octubre.

Per contra, cal posar en valor que malgrat el context electoralment advers en tots els sentits, gairebé 200.000 persones hagin optat per la CUP-CC. Aquesta és la base sobre la qual podem construir les noves passes i a la qual hem de donar eines d'enquadrament, participació i autoorganització que vagin més enllà de votar cada quatre anys o participar passivament a les assemblees obertes de la candidatura.

Al nostre entendre, els mals resultats electorals no són fruit de cap càstig a l'estratègia de la CUP-CC en matèria d'autodeterminació, sinó de factors de conjuntura i de plantejament de l'oferta electoral.

El vot perdut per la CUP-CC ha estat un vot que en bona mesura ha escollit reforçar les opcions majoritàries en la pugna amb Ciutadans i també expressar una lògica antirrepressiva i anti155. Però aquest mateix vot que al final no ha optat per la CUP, molt majoritàriament creu que la CUP ha estat determinant per a que hi hagi hagut 1 d'octubre i 27 d'octubre, i avala la tasca feta per la CUP en matèria d'autodeterminació en aquesta darrera legislatura. Això no només és l'apreciació subjectiva que rep la nostra militància en les converses quotidianes d'aquests darrers dies, sinó que també es plasma en tots els estudis demoscòpics de les darreres setmanes, on l'índex de simpatia i la valoració de les cares visibles de la CUP és molt elevat en bona part del votant independentista.

Hi havia un ampli consens al sí de l'esquerra independentista sobre el fet que capitalitzaríem electoralment haver estat claus en la convocatòria del referèndum. Aquesta percepció s'ha demostrat equivocada. En un context en què hem arrossegat, amb el reconeixement i l'aprovació de la majoria de l'independentisme, el govern autonòmic a mantenir obert el conflicte amb l'estat, aquesta majoria independentista ha optat per reforçar electoralment aquest govern autonòmic. Per contra, tenim el convenciment que si Puigdemont hagués convocat eleccions el 26 d'octubre, els resultats de la CUP-CC haguessin superat amb escreix els obtinguts l'any 2015. Però aleshores la derrota de l'independentisme hagués estat molt difícil d'esmenar i de poc haguessin servit uns excel·lents resultats electorals de la CUP-CC.

Esmenar els errors, continuar la construcció de la unitat popular

Per tant, creiem que cal que fem un procés d'anàlisi profund sobre les causes que no ens han permès assolir els objectius polítics que ens plantejàvem en aquestes eleccions, i també sobre com dur a terme tàctiques polítiques i organitzatives que ens permetin construir i ampliar la unitat popular.

Aquest procés d'anàlisi i debat, però, creiem que no pot basar-se en lectures esbiaixades o en lectures simplistes que acaben reforçant tòpics que paralitzen qualsevol avenç tàctic. I sobretot pensem que aquest procés no pot donar ales a cap pulsio liquidacionista.

Avui podem afirmar que obtenir bons resultats en el context en que ens movíem era molt difícil. Però sí que creiem poder assenyalar ja alguns errors que, de no haver-los fet, ens haguessin de ben segur permès acostar-nos més als nostres objectius. Aquests errors no podem atribuir-los en exclusiva al disseny tècnic-propagandístic de la campanya electoral, sinó que en essència provenen d'inèrcies i plantejaments que fa dos o tres anys que estan en marxa.

Creiem que els errors que hem comès són principalment quatre:

No haver sabut posar el nostre projecte de ruptura al centre del debat polític, de manera que interpel·lés i posés en contradicció les forces majoritàries, i així reforcés la idea que el vot a la CUP-CC era imprescindible per a garantir que es materialitzaria la República. Un tancament de files monolític amb la resta de bloc independentista que ens ha impedit poder disputar segments electorals nous. La conjuntura antirepressiva i la lògica de col·laboració amb el govern des de l'aprovació dels pressupostos pel 2017 han dificultat revalidar la imatge de la CUP com una organització que ataca de cara els polítics corruptes i els poders fàctics, sobretot en aquells segments de població que no comparteixen el discurs independentista majoritari. Un plantejament del discurs massa enfocat a remarcar els aspectes democràtics en detriment dels aspectes materials del conflicte obert amb l'estat. Hem cregut, perquè ho hem patit, que la repressió i la conculcació dels drets democràtics de la població serien un motor prou potent per a poder arribar a nous segments, però això no ha estat així. L'efecte de la propaganda televisiva sobre el «cop d'estat separatista» ha contrarrestat les imatges de l'1 d'octubre. En canvi, un discurs molt més enfocat als aspectes materials, molt més antioligàrquic i d'atac al poder econòmic ens hagués permès posar en major dificultat el discurs espanyolista. Una renúncia implícita a sortir a disputar-li a Ciutadans un determinat vot jove, urbà i de classe treballadora. Això, a més, hagués permès imprimir un aire nou al nostre discurs i resoldre bona part de les mancances provocades pels anteriors errors, ja que hagués obligat a trencar la lògica discursiva de l'independentisme majoritari i introduir molts més aspectes materials en el discurs polític.

Per poder esmenar les causes d'aquests quatre errors, creiem que cal anar a buscar-les en inèrcies polítiques que fa més de dos anys que ens arrossegueu. Pensem que aquestes són:

La desmobilització de les estructures d'autoorganització social construïdes entre 2010-2013, que tanta importància van tenir en l'èxit electoral de 2012, ha dificultat poder continuar incorporant nous segments socials a la construcció de la unitat popular. Un discurs i una pràctica cada vegada més reclosa i endogàmica en l'àmbit parlamentari. En aquesta segona legislatura hem tingut una certa dificultat en amplificar les problemàtiques del carrer a través de l'altaveu parlamentari. Això ha estat fruit tant d'una desmobilització del carrer com d'una inèrcia que ha focalitzat la tasca de l'esquerra independentista excessivament en l'àmbit institucional, ja sigui municipal o autonòmic. Malgrat haver criticat l'independentisme màgic, hem practicat el «procés-constituentisme» màgic. És a dir, hem sublimat les qüestions de classe que provocaven contradiccions en la nostra tàctica

d'autodeterminació en un procés constituent que ho havia de resoldre tot. Creiem que això ens ha allunyat de fer creïbles o de treballar amb més rigor diversos fronts de lluita social. La dificultat per a exposar projectes i estratègies polítiques alternatives o antagòniques a l'independentisme majoritari sense que això suposi un conflicte intern que acaba desdibuixant aquestes propostes i la pròpia imatge del moviment. Més enllà de les decisions conjuntes amb la candidatura de Junts pel Sí i les votacions tàctiques de cada moment, la crítica als diferents passos fets per les dues formacions majoritàries que integraven la candidatura (ERC i PDeCAT) amb els quals no estàvem d'acord s'ha quedat massa vegades portes endins i no s'han visualitzat les discrepàncies clau amb determinades apostes del Govern.

Totes aquestes errades i inèrcies ens interpel·len i són responsabilitat de tota la militància i totes les organitzacions del moviment, i des d'Endavant les assumim amb totes les seves conseqüències. Tot i que algunes d'elles ja les havíem assenyalat anteriorment, no hem tingut la capacitat o l'encert per a revertir-les a la pràctica. Ara toca resoldre-les entre tots i totes.

I malgrat que els resultats no han estat bons, creiem que no cal perdre de vista que el paper de l'esquerra independentista al parlament ha estat clau per a poder plantejar la batalla que el nostre poble està lliurant contra l'estat. Sense qüestionar la presidència d'Artur Mas, sense haver fet una lectura crítica del 9N, sense haver-nos plantat i amenaçat que o es convocava un referèndum o s'acabava la legislatura, sense la pressió feta per tal que el referèndum es materialitzés... tenim el convenciment que l'escenari que estaríem vivint no seria l'actual sinó algun de molt més desfavorable per als interessos del projecte independentista d'esquerres. I aquesta és la tasca que creiem que continuaran fent els diputats i diputades de la CUP-CC al parlament de Catalunya.

Països Catalans, 2 de gener de 2018

[Castellano]

El Gobierno convocó a las elecciones autonómicas con el objetivo de derrotar electoralmente el independentismo y sustituir el gobierno autonómico por un nuevo gobierno formado por partidos de ámbito español. Con los resultados en la mano, el gobierno español ha fracasado.

El independentismo ha sido capaz de resistir esta ofensiva y obtener una segunda victoria electoral consecutiva en unas elecciones autonómicas, que se suman a la victoria social y electoral del referéndum del 1 de octubre.

Como materializamos la República?

Ahora bien, el independentismo sigue teniendo el mismo problema que se planteó el 27 de octubre. A pesar de que haya una mayoría social contrastada partidaria del proyecto independentista, no hay la suficiente correlación de fuerzas, ni respecto del estado ni en el seno del independentismo, para poder transformar estas victorias electorales y esa mayoría

social en una república independiente.

Los resultados electorales han premiado, en el seno del independentismo, la candidatura de Carles Puigdemont. Por lo tanto, es él a quien corresponde dar respuesta a cómo se pretende materializar la República. Es él quien debe explicar qué estrategias propone para cambiar la correlación de fuerzas que actualmente impide materializar la República. Es él quien debe responder con sinceridad si pretende mantener una vía unilateral para materializar la República o bien su estrategia pasa por gestionar la autonomía y mantener el enfrentamiento político con el estado en orden a forzar un proceso de negociación. Es él quien debe responder con sinceridad si plantea que el proceso constituyente sólo puede hacerse con posterioridad a la ruptura o bien se quiere convertir el proceso constituyente en un debate político colectivo sin traducción efectiva directa en el marco de una gestión autonómica. Ya no vale pedir confianza ciega a un pueblo que ha puesto su cuerpo para defender sus derechos fundamentales.

Por lo tanto, consideramos que hablar de "gobierno republicano» sin tener estas respuestas es un error y es volver a caer en la trampa emocional que explota los miedos del independentismo a través del espantajo del fracaso por culpa de «falta de unidad». Creemos que la izquierda independentista sólo puede afrontar el debate sobre el «gobierno republicano» una vez tenga respuesta sobre cuál es la estrategia que plantea Carles Puigdemont, de forma pública y transparente, evitando el secretismo de los últimos tiempos y las decisiones a puerta cerrada en Palau que han llevado a chantajes y disyuntivas entre el "todo o nada".

Los resultados desde una óptica de izquierdas

Los resultados electorales no permiten mostrar la dimensión real de la voluntad de cambio social en un sentido de izquierdas, ya que éste no se ha traducido automáticamente en un voto a opciones que tuvieran un programa explícito de cambio social. Así, buena parte de los votantes de ERC y JxCAT han asumido un discurso antioligárquica y una crítica a la UE extrañas a estas dos tradiciones políticas. Del mismo modo, Ciudadanos ha silenciado completamente su programa neoliberal para presentarse como el voto útil y circunstancial para detener la independencia.

Sí es evidente que con los resultados electorales la capacidad de hacer valer los planteamientos de izquierdas en el debate parlamentario quedarán tocadas, pero la experiencia de los últimos cinco años nos demuestra que esta capacidad depende mucho más de la conflictividad que se puede generar en el calle que de la correlación de fuerzas parlamentarias. Los decretos y leyes suspendidas por el TC sobre pobreza energética, vivienda, fracking o impuestos a las nucleares fueron emitidas en la legislatura 2012-2015, cuando el peso determinante de la izquierda en el parlamento era menor pero la movilización en la calle era mucho mayor.

En cuanto a los resultados electorales de Ciudadanos, constatamos la capacidad de una opción propulsada por los medios de comunicación para captar voto de derechas y de izquierdas, en zonas ricas y zonas pobres, en base a la capitalización de la identidad nacional española.

La candidatura de Ciudadanos ha recogido un voto que difícilmente hubieran recogido conjuntamente PSOE y PP con toda la mochila que llevan tras nueve años de crisis. Este triunfo creemos que se basa sobre dos factores, y en ninguno de ellos existe una receta mágica para revertirlo. Por un lado, la potencia y el arraigo de la identidad nacional española entre amplios sectores de la población catalana. Por otro, la dificultad de penetración de los discursos de izquierdas en un contexto de desaparición o minorización de las organizaciones populares en las zonas metropolitanas de clase trabajadora. Estos dos factores, que en los Países Catalanes bajo administración española está capitalizando actualmente Ciudadanos, son similares a procesos que se viven en otros países europeos y los que la izquierda catalana menudo hemos prestado poca atención.

Rechazamos frontalmente el discurso que culpabiliza al independentismo, y en especial la CUP, de la subida de Ciudadanos. Y rechazamos igualmente la tesis de que si no hubiera abierto el conflicto nacional las fuerzas de izquierdas hubieran sido las claras vencedoras de las elecciones. Creer esto es en primer lugar negar ninguna opción a un programa de ruptura -que siempre genera fuertes oposiciones en contra, y muy a menudo provenientes de una parte de las clases populares-. Y en segundo lugar, es cerrar los ojos ante la evidencia de que después de la experiencia griega de verano de 2015 los programas políticos de la izquierda soberanista tienen unas enormes dificultades para generar adhesiones y credibilidad.

En esta coyuntura, los resultados electorales vuelven a demostrar la necesidad de que el proyecto de República cuente con un programa claro de mejora de las condiciones materiales de vida. Sólo desde una propuesta política clara y concreta que aborde temas estructurales como los servicios públicos, las pensiones, la vivienda, los salarios y las condiciones de trabajo desde un punto de vista de recuperación de las soberanías será posible romper los diques de contención que las diferentes caras del españolismo han sabido poner a la expansión del proyecto independentista.

Valoración de los resultados electorales de la CUP-Crida Constituent

Los resultados electorales que hemos obtenido la CUP-Crida Constituent son unos malos resultados electorales. Lo son porque nuestra posición determinante en la articulación de mayorías parlamentarias ha perdido fuerza y abanico de posibilidades. Y lo son porque no hemos podido llegar a nuevos segmentos de electorado situados fuera del bloque independentista. Alcanzar estos dos objetivos era muy importante para cambiar la correlación de fuerzas, concretar la ruptura y materializar la República del 1 de octubre.

Por el contrario, hay que poner en valor que a pesar del contexto electoralmente adverso en todos los sentidos, casi 200.000 personas hayan optado por la CUP-CC. Esta es la base sobre la que podemos construir las nuevas pasos y a la que debemos dar herramientas de encuadre, participación y autoorganización que vayan más allá de votar cada cuatro años o participar pasivamente a las asambleas abiertas de la candidatura.

A nuestro entender, los malos resultados electorales no son fruto de ningún castigo a la estrategia de la CUP-CC en materia de autodeterminación, sino de factores de coyuntura y de planteamiento de la oferta electoral.

El voto perdido por la CUP-CC ha sido un voto que en buena medida ha elegido reforzar las opciones mayoritarias en la pugna con Ciudadanos y también expresar una lógica antirepresiva y anti155. Pero este mismo voto que al final no ha optado por la CUP, muy mayoritariamente cree que la CUP ha sido determinante para que haya habido 1 de octubre y 27 de octubre, y avala la labor realizada por la CUP en materia de autodeterminación en esta última legislatura. Esto no sólo es la apreciación subjetiva que recibe nuestra militancia en las conversaciones cotidianas de estos últimos días, sino que también se plasma en todos los estudios demoscópicos de las últimas semanas, donde el índice de simpatía y la valoración de las caras visibles de la CUP es muy elevado en buena parte del votante independentista.

Había un amplio consenso en el seno de la izquierda independentista sobre el hecho de que capitalizarían electoralmente el haber sido claves en la convocatoria del referéndum. Esta percepción se ha demostrado equivocada. En un contexto en el que hemos arrastrado, con el reconocimiento y la aprobación de la mayoría del independentismo, el gobierno autonómico a mantener abierto el conflicto con el estado, esta mayoría independentista ha optado por reforzar electoralmente este gobierno autonómico. Por el contrario, tenemos el convencimiento de que si Puigdemont hubiera convocado elecciones el 26 de octubre, los resultados de la CUP-CC hubieran superado con creces los obtenidos en 2015. Pero entonces la derrota del independentismo hubiera sido muy difícil de enmendar y de poco hubieran servido unos excelentes resultados electorales de la CUP-CC.

Subsanar los errores, continuar la construcción de la unidad popular

Por lo tanto, creemos que debemos hacer un proceso de análisis profundo de las causas que no nos han permitido alcanzar los objetivos políticos que nos planteábamos en estas elecciones, y también sobre cómo llevar a cabo tácticas políticas y organizativas que nos permitan construir y ampliar la unidad popular.

Este proceso de análisis y debate, sin embargo, creemos que no puede basarse en lecturas sesgadas o en lecturas simplistas que acaban reforzando tópicos que paralizan cualquier avance táctico. Y sobre todo pensamos que este proceso no puede dar alas a ninguna pulsión liquidacionista.

Hoy podemos afirmar que obtener buenos resultados en el contexto en que nos movíamos era muy difícil. Pero sí creemos poder señalar ya algunos errores que, de no haberlos hecho, nos hubieran seguro permitido acercarnos más a nuestros objetivos. Estos errores no podemos atribuirles en exclusiva al diseño técnico-propagandístico de la campaña electoral, sino que en esencia provienen de inercias y planteamientos que hace dos o tres años que están en marcha.

Creemos que los errores que hemos cometido son principalmente cuatro:

No haber sabido poner nuestro proyecto de ruptura en el centro del debate político, por lo que interpelara y pusiera en contradicción las fuerzas mayoritarias, y así reforzara la idea de que el voto a la CUP-CC era imprescindible para garantizar que se materializaría la República. Un cierre de filas monolítico con el resto de bloque independentista que nos ha impedido poder disputar segmentos electorales

nuevos. La coyuntura antirepresiva y la lógica de colaboración con el gobierno desde la aprobación de los presupuestos para 2017 han dificultado revalidar la imagen de la CUP como una organización que ataca de cara a los políticos corruptos y los poderes fácticos, sobre todo en aquellos segmentos de población que no comparten el discurso independentista mayoritario. Un planteamiento del discurso demasiado enfocado a remarcar los aspectos democráticos en detrimento de los aspectos materiales del conflicto abierto con el estado. Hemos creído, porque lo hemos sufrido, que la represión y la conculcación de los derechos democráticos de la población serían un motor lo suficientemente potente para poder llegar a nuevos segmentos, pero esto no ha sido así. El efecto de la propaganda televisiva sobre el «golpe de estado separatista» ha contrarrestado las imágenes del 1 de octubre. En cambio, un discurso mucho más enfocado a los aspectos materiales, mucho más antioligárquica y de ataque al poder económico nos hubiera permitido poner en mayor dificultad el discurso españolista. Una renuncia implícita a salir a disputarle a Ciudadanos un determinado voto joven, urbano y de clase trabajadora. Esto, además, hubiera permitido imprimir un aire nuevo a nuestro discurso y resolver buena parte de las carencias provocadas por los anteriores errores, ya que hubiera obligado a romper la lógica discursiva del independentismo mayoritario e introducir muchos más aspectos materiales en el discurso político .

Para poder subsanar las causas de estos cuatro errores, creemos que hay que ir a buscarlas en inercias políticas que hace más de dos años que nos arrastran. Pensamos que estas son:

La desmovilización de las estructuras de autoorganización social construidas entre 2010-2013, que tanta importancia tuvieron en el éxito electoral de 2012, ha dificultado poder continuar incorporando nuevos segmentos sociales en la construcción de la unidad popular. Un discurso y una práctica cada vez más recluida y endogámica en el ámbito parlamentario. En esta segunda legislatura hemos tenido una cierta dificultad en amplificar las problemáticas de la calle a través del altavoz parlamentario. Esto ha sido fruto tanto de una desmovilización de la calle como de una inercia que ha focalizado la tarea de la izquierda independentista excesivamente en el ámbito institucional, ya sea municipal o autonómico. A pesar de haber criticado el independentismo mágico, hemos practicado el «proceso-constituentisme» mágico. Es decir, hemos sublimado las cuestiones de clase que provocaban contradicciones en nuestra táctica de autodeterminación en un proceso constituyente que lo tenía que resolver todo. Creemos que esto nos ha alejado de hacer creíbles o de trabajar con más rigor varios frentes de lucha social. La dificultad para exponer proyectos y estrategias políticas alternativas o antagónicas al independentismo mayoritario sin que ello suponga un conflicto interno que termina desdibujando estas propuestas y la propia imagen del movimiento. Más allá de las decisiones conjuntas con la candidatura de Junts pel Sí y las votaciones tácticas de cada momento, la crítica a los diferentes pasos dados por las dos formaciones mayoritarias que integraban la candidatura (ERC y PDeCAT) con los que no estábamos de acuerdo ha quedado demasiadas veces puertas adentro y no se han visualizado las discrepancias clave con determinadas apuestas del Gobierno.

Todos estos errores e inercias nos interpelan y son responsabilidad de toda la militancia y todas las organizaciones del movimiento, y desde Endavant las asumimos con todas sus consecuencias. Aunque algunas de ellas ya las habíamos señalado anteriormente, no hemos tenido la capacidad o el acierto para revertirlas a la práctica. Ahora toca resolver entre todos y todas.

Y a pesar de que los resultados no han sido buenos, creemos que no hay que perder de vista que el papel de la izquierda independentista en el parlamento ha sido clave para poder plantear la batalla que nuestro pueblo está entregando contra el estado. Sin cuestionar la presidencia de Artur Mas, sin haber hecho una lectura crítica del 9N, sin habernos plantado y amenazado que o se convocaba un referéndum o se acababa la legislatura, sin la presión hecha para que el referéndum se materializara ... tenemos el convencimiento de que el escenario que estaríamos viviendo no sería el actual sino alguno mucho más desfavorable para los intereses del proyecto independentista de izquierdas. Y esta es la tarea que creemos que continuarán haciendo los diputados y diputadas de la CUP-CC en el Parlamento de Cataluña.

Països Catalans, 2 de enero de 2018

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-valoracion-de-los>